

vidt Tidsbegrænsningen i § 367, 2det Stykke, ikke er til Hinder derfor.

Kapitel XXXII.

Paatale af borgerlige Krav under Straffesager.

Nærværende Kapitel adskiller sig paa væsentlige Punkter fra det tidligere Forslags 7de Afsnit Kapitel III, hvad der navnlig staar i Forbindelse med, at man har ment at burde blive staaende ved den nugældende Regel, hvorefter det offentlige paa Begæring varetager den forurettedes Erstatningskrav, hvor saadant kan ske uden større Ulempe eller Vidtløftiggørelse for Behandlingen af selve det strafferetlige Spørgsmaal, medens det tidligere Forslag overlod til den forurettede selv at indtræde som Part med særlige Partsrettigheder for at gøre saadant Krav gældende.

Man har nemlig ikke kunnet se rettere, end at en saadan Opræden af den forurettede som Part kan virke forstyrrende og besværlig, at det i de fleste Tilfælde netop vil være det letteste for den forurettede selv at kunne overlade til det offentlige at varetage hans Erstatningskrav, samt at den forurettede endelig, hvis hans Krav ikke egner sig til saadan accessorisk Behandling, opnaar alt, hvad han med Rimelighed kan forlange, derigennem, at der forbeholdes ham fuld Frihed til at gøre det gældende ad civilprocessuel Vej.

Denne sidste Adgang staar ham efter Udkastet aaben ikke blot, hvor han fra først af har holdt Erstatningskravet borte fra Straffesagen eller har faaet det afvist fra Behandling i Forbindelse med denne, men ogsaa, hvor han, efter at have fremsat det, ønsker at tage det tilbage, idet saadan Tilbagetagelse efter Udkastets § 378, 2det Stykke, kan finde Sted, lige til Sagen er optagen til Dom. Endelig indrømmes der ham i § 383 Ret til særskilt at paaanke Rettens Afgørelse af hans borgerlige Krav i Overensstemmelse med Reglerne i Civilprocesloven, dog at det, for at forebygge modstridende Afgørelser med Hensyn til Sagens faktiske Side, tilføjes, at saadan Anke ikke kan grundes paa, at Afgørelsen er urigtig som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Beviset.

Paa den anden Side er det dog fundet rigtigst — saavel af Hensyn til Tiltalte som af Hensyn til ikke at beyrde Rets-

plejen to Gange med det samme Spørgsmaal — at Retten, hvor den forurettede har fremsat sit Krav under Straffeforfølgningen og ikke har taget det tilbage inden Sagens Optagelse, og hvor derhos Afgørelsen af Straffespørgsmaalet maa medføre en Afgørelse i samme Retning af det borgerlige Krav eller dette i alt Fald foreligger tilstrækkelig oplyst, skal kunne træffe en ogsaa med Hensyn til det borgerlige Krav bindende Afgørelse, selv om denne gaar ud paa at frifinde Tiltalte for dette. Udkastet indeholder saaledes paa dette Punkt en Afvigelse fra den nugældende Praksis, ifølge hvilken Dommeren i Straffesagen enten tilkender Erstatning eller slet intet afgør desangaaende.

Udkastet indrømmer i øvrigt den forurettede Adgang til at fremsætte sit borgerlige Krav, naar en Underrettsdom appelleres til Landsretten til fuldstændig ny Behandling, selv om det ikke har været fremsat i 1ste Instans (jfr. § 382, 3die Stykke).

Det skal endnu fremhæves, at Udkastet har optaget den i N. L. § 443 indeholdte Regel om, at Retten i Nævningesager, hvor dertil er særlig Grund, kan forelægge Nævningerne det Spørgsmaal, saavel om Skade er lidt, som om Erstatningens Størrelse. Det tilsigtes navnlig herved paa en nem og simpel Maade at skaffe en Afgørelse af en Del af saadanne Spørgsmaal, der nu for Tiden i civile Sager henvises til særligt, efterfølgende Skøn. De til det tidligere Forslags § 462 svarende Regler ere i nærværende Udkast anbragte i § 141.

I øvrigt skal med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer følgende bemærkes:

§ 379.

Som alt oven for bemærket ligger det modsætningsvis i nærværende Paragraf, at, for saa vidt Retten finder de foreliggende Oplysninger tilstrækkelige til at danne Grundlag for en Afgørelse af det borgerlige Krav i den Retning, i hvilken Afgørelsen af det strafferetlige Spørgsmaal gaar, træffer den saadan Afgørelse med almindelig res-judicata-Virkning, hvad enten saa Tiltalte i Overensstemmelse dermed dømmes helt eller delvis eller pure frifindes. — I Nævningesager vil i øvrigt den Omstændighed, at det ikke altid vil være klart, paa hvilke Grunde en frifindende Nævningeerklæring er støttet, kunne bevirke, at Retten anser det for rigtigst, ikke at træffe nogen Afgørelse med Hensyn til borgerlige Krav.